

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupeného Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2007, č. j. sot/8270/07, sp. zn. 2006/920/dzu/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2008, č. j. 8 Ca 361/2007 - 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2007, č. j. sot/8270/07, sp. zn. 2006/920/dzu/FTV. Tímto rozhodnutím byla stěžovateli uložena podle § 60 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, kterého se stěžovatel dopustil tím, že do vysílání programu televize Prima zařadil dne 12. 4. 2006 v 18:31 hod pořad VyVolení, v němž bylo zjištěno verbální i neverbální násilí a prezentována konzumace alkoholu a nevhodné chování pod jeho vlivem. Tyto prvky pak žalovaný považoval za způsobitelné ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mládeže. Městský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaný dostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci, správní delikt byl jednoznačně specifikován a rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí s tím, že byla naplněna

skutková podstata správního deliktu. Namítá, že správní rozhodnutí ani napadený rozsudek neobsahují popis toho, jak byly naplněny jednotlivé složky skutkové podstaty správního deliktu. Rozhodnutí se nevypořádalo s popisem skutku, následku a příčinné souvislosti mezi skutkem a možným ohrožením. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, v čem a jak vysílání posuzovaného pořadu mohlo vývoj dětí ohrozit. Tím byla porušena zásada „nulla poena sine crimine“. Stěžovatel považuje za nedostatečný popis žalovaného, který líčí scény, jež jsou podle něho způsobilé ohrozit mravní a psychický vývoj dětí a mládeže, dále konstatuje, že zásadní metodou osvojování vnějšího světa dětmi je nápodoba, přičemž vzory a modely mohou být zprostředkovány i mediálně. Stěžovatel má zato, že některé formulace žalovaného použité v rozhodnutí jsou účelově vybrány tak, aby vzbudily dojem něčeho špatného, popis skutků je zavádějící (v textu jsou pasáže vytržené z kontextu, které navíc mohou působit divně) – stěžovatel zdůrazňuje, že nelze uvedený pořad hodnotit podle přepisů, navíc neúplných, ale jen na základě záznamu. Rovněž není zřejmé, z čeho vyplývá závěr žalovaného o tom, že chování prezentované v pořadu není společností akceptováno a tolerováno. Podle stěžovatele je ze statistického šetření jednoznačně zřejmé, že alkohol a s ním spojené nevhodné chování je v České republice zcela normálním a společností akceptovaným jevem a je též součástí života dětí i mladistvých (k tomu poukazuje na www.alkoholismus.wz.cz/statistiky). Jejich prezentace tak nemůže vývoj dětí a mladistvých ohrozit.

Dále stěžovatel vytýká žalovanému subjektivní hodnocení pořadu bez odborných znalostí. Poukazuje na to, že neurčitý pojem („pořady, které by mohly ohrozit psychický nebo morální vývoj dětí a mládeže“) musí být vyložen odborně a objektivně a musí být prokázáno, že v případě určitého pořadu k porušení povinnosti došlo. Uvádí k tomu, že žalovaný svoji domněnku o tom, že zásadní metodou osvojování vnějšího světa dětmi je nápodoba, ničím nedokládá (žádným posudkem či stanoviskem). Navíc prof. W. ve svém posudku, který stěžovatel ve správním řízení předložil, konstatuje, že díly pořadu VyVolení ze září 2005 neobsahovaly žádné situace spojené s požíváním alkoholu svádějící k napodobení. Stěžovatel poukazuje také na to, že napadené rozhodnutí je opřeno pouze o okolnosti svědčící v jeho neprospěch. Akceptace takto nedostatečně popsané objektivní stránky správního deliktu, by pro stěžovatele představovala zásah do jeho právní jistoty, neboť si nemůže být do budoucna jist např. jaké slovní vyjádření osoby, s níž je natáčen rozhovor, je pro žalovaného přijatelné a jaké bude naopak shledávat rozporným se zákonem. K tomu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2006, sp. zn. 6 As 19/2005. Nedostatečným popisem objektivní stránky deliktu tak byla také popřena preventivní funkce pokuty.

Stěžovatel rovněž upozorňuje na svoji žalobní námitku, že obecné závěry o nevhodnosti posuzovaného pořadu pro děti, k nimž žalovaný dospěl, lze aplikovat i na denní zpravodajství, dokumenty, politické debaty či filmy. Touto námitkou se však městský soud vypořádal jen částečně, neboť porovnával reality show pouze s filmy a jinými fiktivními žánry a nikoli s denním zpravodajstvím a politickými debatami, tedy pořady typově bližšími. Stěžovatel také namítá nedostatečně zjištěný stav věci žalovaným, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu pořadu. Žalovaný i městský soud vycházeli pouze ze slovního popisu pořadu, který podle stěžovatele není dostatečným vyjádřením skutkového děje. Podkladem pro rozhodnutí tak měl být záznam celého pořadu, který je výsledkem audiovizuální tvorby a pro utvoření názoru na něj je třeba, aby bylo vnímáno jak mluvené slovo, tak obraz. Právě aspekty, které při přepisu mluveného slova nejsou vůbec zohledněny (např. zábava, celkové ladění a vyznění), jsou i děti schopny vyhodnotit. Uvedené pochybení tak mělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel rovněž podotýká, že podkladem pro rozhodnutí nebyl ani úplný přepis celého pořadu. Podle § 32 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. je třeba posuzovat, zda byl pořad jako celek způsobilý ohrozit zákonem chráněné zájmy. Nestačí uvést jen vyňaté sekvence. Svoje stanovisko opírá mj. o dikci písm. f) zmíněného ustanovení, kde zákonodárce rozlišuje mezi tím, kdy je třeba

posuzovat pořad jako celek a kdy postačí jeho jednotlivé záběry. Ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. pak hovoří o pořadu a nikoli o odvysílaných záběrech. Podklad pro rozhodnutí byl v dané věci pro žalovaného opatřen jeho úřadem a žalovaný se tak s celkovým pořadem neseznámil.

Stěžovatel také nesouhlasí s tím, že nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem, který by zhodnotil, zda bylo vysílání předmětného pořadu způsobilé ohrozit vývoj dětí a mladistvých. Rozhodování žalovaného musí vycházet z objektivního zjištění a nemůže se opírat o subjektivní názory členů žalovaného, neboť v případě jeho jiného složení, by mohlo být rozhodnuto jinak. Podle stěžovatele pak ke shodnému závěru dospěl městský soud ve svém rozhodnutí ze dne 9. 1. 2007, sp.zn. 8 Ca 298/2006. Znalecký posudek měl být podkladem pro rozhodnutí také proto, že podle stěžovatele nedošlo k porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., nanejvýš se mohlo jednat o skutek hraniční. Žalovaný tak tím, že hodnotil tuto otázku sám, nepřipustně překročil meze správního uvážení.

Nakonec v kasační stížnosti namítá, že ho žalovaný před uložením pokuty neupozornil na porušení povinnosti podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Výklad tohoto ustanovení učiněný městským soudem je podle stěžovatele nepřezkoumatelný, neboť z něho není zřejmé, zda by se princip jednoho upozornění měl uplatnit na všechny pořady téhož provozovatele nebo ve vztahu ke stejnému typu pořadu, ani jak podobné si musí být skutkové děje. Závěr městského soudu je také v rozporu se smyslem zákona a rozhodovací praxí městského soudu. K tomu odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 2. 5. 2006, sp. zn. 8 Ca 2/2006, podle něhož nelze upozornění podle zmíněného ustanovení považovat za časově neomezené, ale je třeba, aby mezi aktuálním uložením pokuty a dřívějším upozorněním existovala časová a věcná souvislost. Mezi posledním žalovaným uvedeným upozorněním (ze dne 21. 11. 2000) a danou situací pak není časová souvislost. Stěžovatel se v souladu s citovaným rozsudkem městského soudu domnívá, že maximálním časovým úsekem mezi porušením a předchozím upozorněním, u něhož ještě lze shledat časovou souvislost, je doba pěti let. Stěžovatel také nesouhlasí s tím, že nebyl vyzván k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Městský soud k tomu uvedl, že po zahájení správního řízení a výzvě stěžovateli k vyjádření podkladů již nebyly shromážděny další podklady, než ty, které byly ve spisu při zahájení správního řízení. Stěžovatel s tím však nesouhlasí, neboť v odůvodnění rozhodnutí žalovaného je odkazováno též na odborná vyjádření a tiskové zprávy. I s těmi se tak měl právo před rozhodnutím žalovaného seznámit a vyjádřit se k nim. Městský soud se dále v napadeném rozsudku nevypořádal s námitkami stěžovatele, že mu nebyla poskytnuta lhůta k nápravě, tak jak požaduje zákon, a že názor žalovaného nebyl po celé správní řízení konzistentní, neboť jednotlivý díl série VyVolení považuje při ukládání pokuty za samostatný pořad, zatímco pro účely stanovení výše sankce tomu tak není. S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud zrušil předmětný rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření s kasační stížností nesouhlasí a rozsudek městského soudu považuje za správný a zákonný. Odkazuje na vyjádření k žalobě, jakož i na svoje rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Proto navrhuje, aby kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem v plném rozsahu zamítnuta.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*“), v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní*

orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“).

Pokud stěžovatel namítá, že nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu pořadu v řízení správním, tak tuto námitku neuplatnil před městským soudem. Nejvyšší správní soud předesílá, že se v řízení o kasační stížnosti může námitkou zabývat pouze v případě, že byla v identické rovině účinně vznesena před městským soudem, ten takovou námitku posuzoval a stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti závěrům městského soudu v konkrétních ohledech - kasační princip, kterým je veden přezkum rozhodnutí krajských soudů ve správním soudnictví, neumožňuje otevírat před Nejvyšším správním soudem posuzování rozhodnutí správních orgánů v mezích, v nichž tento přezkum nebyl učiněn předmětem pozornosti krajských soudů (zde městského soudu).

Z obsahu žaloby a protokolu o jednání pak vyplývá, že stěžovatel v žalobě pouze obecně namítal nedostatečně zjištěný stav věci, který spatřoval v tom, že se žalovaný neseznámil s celkovým pořadem. O tom, že by žalovaný neprovedl důkaz promítnutím záznamu pořadu však nic neuváděl, ačkoli tuto skutečnost jistě zmínit mohl. Za těchto okolností jde ovšem o námitku nepřijatelnou, která ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže být v řízení před Nejvyšším správním soudem účinně uplatněna, proto se jí soud nezabýval.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se městský soud námitkou nedostatečně zjištěného stavu věci, tak jak ji stěžovatel v žalobě formuloval, zabýval. Neshledal ji však důvodnou, neboť žalovaný měl při rozhodování vedle podrobné analýzy pořadu k dispozici také celý záznam předmětného pořadu. Přitom na str. 2 rozhodnutí žalovaného je jednoznačně uvedeno, že žalovaný pořad posuzoval „jako celek na základě záznamu na serveru Rady“. Z uvedeného je pak zřejmé, že podkladem rozhodnutí nebyla pouze analýza pořadu spolu s jeho částečným přepisem vytvořená analytickým odborem úřadu žalovaného (jakožto orgánu, který podle § 11 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. pro žalovaného zajišťuje mj. právě úkoly spojené s odborným zabezpečením jeho činnosti), ale celý záznam pořadu.

Rovněž námitku, že nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem, který by posoudil, zda bylo vysílání předmětného pořadu způsobilé ohrozit vývoj dětí a mladistvých, neuplatnil stěžovatel v žalobě a jedná se tak o námitku nepřijatelnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že se městský soud k této otázce v napadeném rozsudku vyjadřoval, vyslovil se k ní i Nejvyšší správní soud, který ji ostatně řešil již ve svých předchozích rozhodnutích. Např. ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2008, sp. zn. 4 As 35/2007, www.nssoud.cz, zdůraznil, že není povinností žalovaného „opatřovat si vždy ve všech správních řízeních vedených s provozovateli televizního vysílání ohledně uložení pokuty za porušení zákazu zakotveného v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. znalecký posudek k prokázání toho, že daný pořad by mohl ohrozit, fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých, resp. že přizvání znalce za účelem odborného posouzení věci, je dle názoru soudu na místě jen tehdy, pokud by na základě vysílaného pořadu ve vazbě na požadavky zákona nebylo možné učinit logické správní uvážení o takovém vlivu pořadu a šlo by o brániční případ složitějšího správního úsudku“. Nejvyšší správní soud k tomu podpůrně odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 396/05, (přístupné na <http://\nalus.usoud.cz>), z něhož vyplývá, že „pro naplnění skutkové podstaty uvedeného správního deliktu [pozn. soudu: deliktu podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb.] postačí, když je ohrožen pouze morální vývoj dětí (tedy s ohledem

na existenci určitých obecně uznávaných morálních pravidel ve společnosti), o čemž je bezes zbytku oprávněn rozhodnout správní orgán a soud, aniž by bylo namístě zjišťovat jakákoliv odborná vyjádření či znalecké posudky“. Podobně vyznívá i judikatura Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (viz např. rozsudky tohoto soudu ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 62/2005 - 66, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006 - 78, a ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 As 16/2004 - 90, všechny přístupné na www.nssoud.cz), v níž Nejvyšší správní soud opakovaně dovedl, že hodnocení otázek týkajících se dopadu pořadu na vývoj dětí a mladistvých nemusí být hodnocením odborníků. Žalovaný je regulačním orgánem, který nastavuje standardy týkající se vysílání, jako kolektivní orgán rozhoduje hlasováním a konečné rozhodnutí proto není subjektivním názorem jedince, ale názorem skupiny vycházejí z průměrného vnímání společnosti. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením městského soudu, že znalecký posudek jako důkazní prostředek má v řízení před žalovaným místo zejména v hraničních případech, kdy by úvaha žalovaného nedostačovala k dostatečnému posouzení vlivu odvysílaného pořadu na psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, neboť jednání tvořící skutkovou podstatu správního deliktu (spočívající v prezentaci vulgarity, agresivity, požívání alkoholu apod.), za nějž žalovaný uložil stěžovateli pokutu, bylo možno vyložit dostatečně za pomoci hledisek laického vnímání a porozumění skutkovým okolnostem případu, kterým žalovaný bezesporu disponuje. Tyto námitky tak zdejší soud důvodnými neshledal.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval dalšími námitkami označujícími soudní rozhodnutí za nepřezkoumatelné; pakliže by totiž rozhodnutí městského soudu nebylo lze plně přezkoumat, nebylo by ani možno v plné míře vážít další stížnostní námitky.

K institutu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v řadě svých rozsudků (viz např. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 105/2006-90, www.nssoud.cz), kde poukázal na konstantní judikaturu Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu či náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu) i Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 589/2005 Sb. NSS; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oba též dostupné na www.nssoud.cz), která zakotvuje povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodňovat. Z odůvodnění pak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Při hodnocení důvodnosti námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu se zdejší soud zaměřil na otázku, zda je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč městský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele a proč jeho námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Nejvyšší správní soud rovněž vycházel ze svého rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, podle něhož pouhé dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí nemohou založit nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel namítá, že se městský soud nedostatečně vypořádal s jeho námitkou, že mu nebyla poskytnuta lhůta k nápravě podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Tuto námitku stěžovatel v žalobě uplatnil v rámci namítaného porušení citovaného ustanovení. Stěžovatel v rámci tohoto žalobního bodu shledal pochybení žalovaného, který ho neupozornil na porušení povinnosti v souvislosti s vysíláním podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. (*„Jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem*

nebo podmínky udělení licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.“). Na podporu svého názoru o pochybení žalovaného, který mu upozornění podle citovaného ustanovení nezaslal, pak uvedl mj. i výše zmíněnou námitku.

Městský soud se k tomuto žalobnímu bodu jako celku vyjádřil na straně 6 a 7 svého rozhodnutí. Uvedl zde, a to s poukazem na svůj předchozí rozsudek sp. zn. 28 Ca 81/2001, že nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že by ho žalovaný měl upozorňovat na každé porušení zákona, nýbrž že postačí, je-li upozorněn na porušení předmětné povinnosti při prvním takovém porušení, a to ať už institutem podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. nebo předchozím uložením pokuty za totéž porušení. Podle městského soudu také není třeba, aby se předchozí upozornění vztahovalo k témuž typu pořadu a je též možné, aby se týkalo skutkově poněkud odlišné situace. Samozřejmě pouze za podmínky, že jde stále o porušení téže zákonné povinnosti. Městský soud svůj názor také řádně odůvodnil a uzavřel s tím, že je mu z úřední činnosti známo, že na porušení § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona byl stěžovatel žalovaným upozorněn rozhodnutími o uložení pokut za vysílání první řady reality show VyVolení (tedy v roce 2005).

Nejvyšší správní soud má zato, že se městský soud tímto žalobním bodem zabýval dostatečným způsobem. Pouhá skutečnost, že se výslovně nevyjádřil k jednomu stěžovateli dílčímu tvrzení, uplatněnému navíc pouze k podpoře námitky hlavní (absence výzvy podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb.), se kterou se však městský soud řádně vypořádal, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, neboť je z kontextu tohoto rozhodnutí zřejmé, že neshledává důvodnou ani tuto podpůrnou námitku. Z rozhodnutí je přitom zřejmé, z jakého důvodu tak soud rozhodl (tj. při postupu podle stěžovatelova názoru, by ochranná ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. nemohla vůbec plnit svoji funkci) a je tak přezkoumatelné.

Nedůvodná je i domněnka stěžovatele, že by rozsudek městského soudu byl nepřezkoumatelným z toho důvodu, že se soud podrobněji nevyjádřil k tomu, zda by se princip jednoho upozornění měl uplatnit na všechny pořady téhož provozovatele nebo ve vztahu ke stejnému typu pořadu, a jak podobné si musí být skutkové děje, k nimž se upozornění vztahuje. Předně je třeba poukázat na to, že městský soud ve svém rozsudku jednoznačně uvedl, že se předchozí upozornění může vztahovat i k jinému typu pořadu, takže tvrzení stěžovatele v tomto smyslu je nesprávné. Pokud pak jde o závěr, že se za podmínky porušení téže zákonné povinnosti může jednat i o „skutkově poněkud odlišnou situaci“, tak ten považuje Nejvyšší správní soud za dostatečně konkrétní. Není totiž možné po městském soudu požadovat, aby se vyslovoval k situaci, kterou v dané věci neřešil. Městský soud je oprávněn v řízení o žalobě v rámci žalobních bodů přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). V dané věci tak posuzoval, zda nedošlo ze strany žalovaného k porušení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. a zjistil, že žalovaný se namítaného porušení nedopustil, neboť stěžovatele na porušení upozornil u téhož typu pořadu, navíc ve skutkově téměř shodné situaci. Pokud pak v rámci odůvodnění tohoto závěru vyslovil určitý názor (tedy, že se upozornění může vztahovat i ke skutkově poněkud odlišné situaci), který řádně odůvodnil (smyslem institutu upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb.), tak pouhá skutečnost, že by si stěžovatel představoval řešení této v daném případě akademické otázky podrobnější, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce, že se městský soud nedostatečně vypořádal se stěžovateli tvrzením, že obecné závěry o nevhodnosti posuzovaného pořadu pro děti, k nimž žalovaný dospěl, lze aplikovat i na denní zpravodajství, dokumenty, politické debaty či filmy. K této otázce se městský soud vyslovil na str. 9 dole a 10 svého rozsudku, kde uvedl, že *„...příklady odvysílaných pořadů, jejichž dopad na dětského diváka mohl být podle názoru žalobkyně srovnatelný s předmětným pořadem, nemohou samy o osobě zbavit žalobkyni odpovědnosti za uvedení*

správní delikt či prokázat, že by žalovaná porušovala ústavní zásadu rovnosti...“. Městský soud nesouhlasí s argumentací stěžovatele, podle níž by bylo lhostejno, co stěžovatel vysílá, neboť negativní prvky jsou přítomné i v programech jiných stanic. Městský soud také poznamenává, že je mu z úřední povinnosti známo, že žalovaný uložil srovnatelné sankce za naplnění skutkové podstaty téhož deliktu všem provozovatelům televizního vysílání. Na str. 9 rozsudku nahoře pak městský soud zdůrazňuje odlišnost pořadu typu reality show od pořadů ostatních, a to zejména s ohledem na větší riziko nápodoby u dětí a mladistvých. Pokud v případě tohoto srovnání odkázal „např. na filmy a jiné fiktivní pořady“ a nikoli na denní zpravodajství či politickou debatu, neznamená to, že by se závěry o odlišnosti tohoto typu pořadu vztahovaly pouze ke konkrétně zmíněným filmům a nikoli např. ke zpravodajství či politickým debatám. Jednak byl odkaz na filmy a jiné fiktivní pořady uvozen slovem „např.“ a jedná se tak pouze o příkladný, demonstrativní odkaz, který nevyklučuje rozšíření množiny pořadů, na něž se vztahuje. Navíc i ze závěrů žalovaného lze dovodit jeho stanovisko, že větší hrozba nápodoby u mladistvých diváků připadá spíše na pořady typu reality show, kde vystupují pro mladistvé mnohdy atraktivní lidé, navíc v moderní luxusně zařízené vile, než např. na politické debaty. Uvedené vypořádání se se stěžovatelovou námitkou je tak zcela dostatečné.

Jestliže dále stěžovatel uvádí, že se městský soud nevyslovil k jeho tvrzení, že názor žalovaného na povahu pořadu nebyl konzistentní, neboť nejprve vycházel z koncepce, že každý díl série VyVolení je svou povahou samostatným pořadem, zatímco pro účely stanovení výše sankce pak totéž posuzoval jako nikoliv jednotlivé případy, je třeba s ním souhlasit. Na druhou stranu se opět jednalo o tvrzení, které bylo uplatněno podpůrně v rámci žalobního bodu, v němž stěžovatel namítal porušení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., konkrétně způsob stanovení výše pokuty, který shledával nepřezkoumatelným. K tomuto žalobnímu bodu se pak městský soud vyslovil na str. 8 svého rozsudku, kde posoudil závěry žalovaného jako nevybočující ze správního uvážení, odpovídající principům logického myšlení a řádně přezkoumatelné. Také se věnoval jednotlivým aspektům, na základě nichž žalovaný k výši uložené pokuty dospěl. Jeho odůvodnění sice mohlo být podrobnější, nicméně v daném případě toto pochybení nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, neboť je zřejmé, že daný žalobní bod městský soud důvodným neshledal, přičemž je taky zřejmé proč k takovému závěru dospěl. Uvedený dílčí nedostatek jeho odůvodnění pak nepřezkoumatelnost rozhodnutí založit nemůže (viz již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

Ostatně zmíněné stěžovatelovo tvrzení vůbec z rozhodnutí žalovaného neplyne. Naopak z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, že každý vysílaný díl série VyVolení je žalovaným považován za samostatný pořad podle § 1 odst. 2 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., podle něhož je pořadem „*obsahově souvislá, celistvá a časově ohraničená část rozhlasového nebo televizního vysílání*“. Viz např. str. 2 nebo 7, kde se hovoří o „*pořadech ze série VyVolení*“, ale též i v části, týkající se stanovení pokuty, neboť na str. 24 je uvedeno, že se „*nejedná o první pořad ze série VyVolení*“, za jehož vysílání byl stěžovatel sankcionován. Naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nebylo zjištěno.

Stěžovatel se dále domnívá, že skutek, který je ve výroku popsán, není dostatečně specifikován. Touto problematikou (vymezením skutku ve výroku správního rozhodnutí) se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1546/2008, kde vyslovil požadavek, aby výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu obsahoval „*popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V případě, že správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší*“. Rozšířený senát zde vyšel jednak z mezinárodních

lidskoprávních závazků České republiky, konkrétně z požadavků článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.), a dále ze vzájemné blízkosti správního trestání s trestáním soudním podle trestního řádu a v rámci správního trestání pak ze značné věcné podobnosti mezi postihováním přestupků, jiných správních deliktů a disciplinárních deliktů a odklonil se od dosud zastávaného názoru.

Aplikuje-li Nejvyšší správní soud tento právní názor na zde posuzovanou situaci, shledává, že ve výroku rozhodnutí žalovaného bylo uvedeno: za jaká porušení právních povinností je pokuta ukládána [§ 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. (příčemž toto ustanovení tam bylo uvedeno též citací textu)], kdy mělo k tomuto porušení dojít (dne 12. 4. 2006 od 18:31 hod.) i kde (na programu televize Prima). Pokud je ve výroku také uvedeno, že k porušení povinnosti došlo zařazením pořadu VyVolení do vysílání, „v němž bylo zjištěno verbální neverbální násilí a prezentována konzumace alkoholu a nevhodné chování pod jeho vlivem, kteréžto prvky shledala Rada jako způsobitelné ohrozit zejména mravní nebo psychický vývoj dětí a mladistvých“, je zde také jednoznačně vymezen způsob spáchání skutku a to tak, že skutek nemůže být zaměněn s jiným. Správní delikt byl totiž spáchán odvysíláním pořadu VyVolení, přičemž tento pořad je ve výroku jednoznačně a nezaměnitelně identifikován (názvem a dnem i časem vysílání). Žalovaný tak plně dostal požadavku stanovenému ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu, a to aby vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu spočívalo „*ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným.*“

Nic na tom nemění skutečnost, že popis konkrétních scén, které předmětný pořad zařadily do kategorie pořadů, schopných ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, je uveden až v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Stěžovatel totiž nebyl postihnut za odvysílání jednotlivých scén, nýbrž za celý pořad (tj. VyVolení vysílaný dne 12. 4. 2006 od 18:31 hod.) a proto není nezbytné, aby byl popis scén uveden přímo ve výroku. Naopak je zcela správné, jsou-li spolu s ostatními důvody, které žalovaného k závěru o porušení zákona vedly, uvedeny v odůvodnění (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Tuto námitku Nejvyšší správní soud proto důvodnou neshledal.

Dále stěžovatel nesouhlasí s tím, že byla naplněna skutková podstata správního deliktu, neboť není zřejmé, jak byly naplněny její jednotlivé složky, jakož i příčinná souvislost mezi odvysíláním posuzovaného pořadu a ohrožením.

Při posuzování důvodnosti této námitky vycházel Nejvyšší správní soud zejména ze znění příslušných ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. Podle § 32 odst. 1 písm. g) tohoto zákona je provozovatel povinen nezařazovat v době od 06.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle § 60 odst. 3 písm. d) zmíněného zákona uloží Rada provozovateli pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč, pokud zařazuje do vysílání od 6.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Právní úprava skutkových podstat správních deliktů je poznamenána větší obecností, než tomu je například ve srovnání s trestnými činy, častějším používáním neurčitých právních pojmů či odkazovacích dispozic. Tak je tomu i v posuzované věci.

K uplatnění odpovědnosti za správní delikt je třeba, aby jednání naplnilo znaky skutkové podstaty (znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu). Vedle toho je nezbytné, aby byl naplněn též materiální znak (společenská nebezpečnost). O subjektu deliktu a subjektivní stránce není v posuzované věci nejasností. Pokud jde o objekt deliktu, Nejvyšší správní soud jej spatřuje v zájmu na ochraně řádného fyzického, psychického

a morálního vývoje dětí a mladistvých, tedy na zdárném vývoji dítěte ve všech jeho komponentech. Objektivní stránka deliktu je charakterizována jednáním, následkem a příčinným vztahem mezi nimi. V posuzované věci objektivní stránka spočívá v tom, že provozovatel vysílání zařadí ve vymezené denní době do vysílání pořad, který svým obsahem, vyzněním, a to ať už dílčích sekvencí či pořadu jako celku zakládá možnost ohrožení chráněného zájmu. Následkem je možnost ohrožení fyzického, psychického nebo morálního vývoje dětí a mladistvých. Ze zákonného znaku „by mohl ohrozit“ plyne, že delikt je spáchán (dokonán) již provedením zakázaného jednání (tedy odvysíláním pořadu určitého obsahu), přičemž ohrožení chráněným zájmům nemusí hrozit konkrétně a bezprostředně - stačí ještě vzdálená možnost poruchy daná již tím, že subjekt deliktu vykonal určitou činnost. V posuzované skutkové podstatě tedy jde (z hlediska teorie trestního práva) o nebezpečí abstraktní, tedy situaci, v níž konkrétní nebezpečí zpravidla vzniká, ale nezáleží na tom, zda skutečně vzniklo. Jde tedy o delikt ohrožovací, který je spáchán již vyvoláním možnosti vzniku následků, které má na zřeteli § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Uvedený závěr zaujal Nejvyšší správní soud již dříve (např. ve svých rozsudcích ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104, nebo ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 21/2007 - 109, oba dostupné na www.nssoud.cz), kde se také podrobně vyjádřil i k nezbytnosti zvláštní ochrany dětí a mladistvých z hlediska obsahu televizního vysílání.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného (konkrétně ze druhé a třetí jeho části, str. 5 - 7) je pak zřejmé, že žalovaný zaujímá podrobná stanoviska k jednotlivým částem vyjádření, které v průběhu správního řízení stěžovatel vznesl; z této části odůvodnění také v řadě ohledů plyne hodnocení jednání stěžovatele ve vztahu k naplnění znaků skutkové podstaty deliktu. Podrobně jsou zde popsány scény, které jsou podle žalovaného způsobilé ohrozit mravní a psychický vývoj dětí a mládeže. Jedná se zejména o násilné a nedůstojné chování soutěžících pod vlivem alkoholu a scény s vulgárními výrazy (str. 6). Podle žalovaného jsou soutěžící pro děti a mladistvé vzorem, neboť je považují za hrdiny. Pořad ukazuje, že lze úmyslně vyvolávat hádky a rozepře mezi přáteli a že to je normální, dokonce veselé. Zásadní metodou osvojování vnějšího světa dětmi je podle žalovaného nápodoba, na tom se shodli všichni členové žalovaného a vycházeli přitom z posudku PhDr. J. R. (viz str. 8 rozhodnutí žalovaného). Pro nápodobu mají mimořádný význam osobnostní vzory a modely jednání. Vzory či modely mohou být zprostředkovány i mediálně. Vliv, který sledování televize má na konkrétní dítě, je dán jeho osobností. Dítě se pak u vysílaného pořadu může ocitnout zcela náhodně, případně pouze u některé jeho sekvence, přičemž ne všichni rodiče dítěti vysvětlují podstatu pořadu. Pro naplnění skutkové podstaty bude postačovat budoucí negativní vliv nejméně v jednom případě nezletilého diváka, přičemž nebude rozhodující, jak silný tento vliv bude či je. Charakter pořadu VyVolení prezentovaného jako realita, ovlivňuje vnímání ze strany dětí (snáze se ztotožňují s protagonisty pořadu včetně negativních stránek chování). Pořad pak v žádné své části nevysvětluje, že chování soutěžících není normální a děti tak mohou považovat chování soutěžících za běžnou normu chování.

Z uvedeného je tak zcela zřejmý závěr žalovaného o tom, v čem a jak vysílání posuzovaného pořadu mohlo psychický a morální vývoj dětí ohrozit. Je zde dostatečným způsobem vymezena objektivní stránka deliktu, neboť je jednoznačně popsáno jak jednání (odvysílání pořadu, včetně podrobného popisu závadných scén), tak následek (možnost ohrožení psychického nebo morálního vývoje dětí a mladistvých). Rovněž je popsán příčinný vztah mezi jednáním a následkem, tj. jakým způsobem by vysílání pořadu mohlo ohrozit psychický nebo morální vývoj dětí a mladistvých (zvláštní charakter pořadu, který se tváří jako realita, kde se nacházejí osoby, jež děti považují za hrdiny a snaží se je napodobovat a ztotožňovat se s jejich chováním). Způsob, jakým žalovaný pořad popisuje, Nejvyšší správní soud nepovažuje za účelový (ostatně stěžovatel vůbec neuvádí žádný konkrétní příklad zmíněné účelovosti).

Nejvyšší správní soud má také za to, že žalovaný byl zcela způsobilý k posouzení a vyložení neurčitého pojmu „psychický nebo morální vývoj dětí a mládeže“. Jak již totiž zdejší soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 35/2007 - 120, www.nssoud.cz, „je na správním orgánu, aby konkrétní jednání delikventa pod rozsah těchto (pozn. soudu: neurčitých) pojmů podřadil a zdůvodnil, proč podle jeho názoru takové jednání naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu. Samotné oprávnění správního orgánu vykládat tyto pojmy je třeba nablížit jako souladné se základními ústavními mezemi výkonu státní moci obsaženými v čl. 2 odst. 3 Ústavy, resp. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a to z důvodu, že zákonodárce správní orgán k takovému postupu sám zmocnil a poskytl mu tak pravomoc dotvořit právní normu dle podmínek konkrétního případu a konkrétního jednání účastníka řízení“.

Při výkladu neurčitých pojmů je rozhodujícím kritériem posouzení správnosti této operace skutečnost, zda správní orgán definoval jednotlivé pojmové znaky neurčitých pojmů a konkretizoval, ve kterých skutkových okolnostech případu spatřuje jejich naplnění v konkrétním případě. V tomto ohledu lze poukázat na bohatou judikaturu k tomuto problému, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 5 Afs 151/2004, nebo rozsudek ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 62, (oba dostupné www.nssoud.cz). V naposled uvedeném rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud uvedl, že neurčitý pojem „zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu, na rozdíl od realizace diskreční pravomoci, zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.“ V intencích judikatury Ústavního soudu je třeba rovněž podotknout, že při výkladu neurčitých pojmů je nezbytné vyhnout se libovůli či svévolné aplikaci práva, tj. situaci, kdy dojde k extrémnímu nesouladu právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, dále interpretaci, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (příkladem čehož je přepjatý formalismus), jakož i interpretaci a aplikaci zákonných pojmů v jiném než zákonem stanoveném a právním myšlením konsensuálně akceptovaném významu, aniž by byly dostatečně vyloženy důvody, na základě nichž soud dosavadní výkladovou praxi odmítá (viz blíže zejména nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 351/04, III. ÚS 501/04, III. ÚS 606/04, nález ze dne 14. 3. 2002, sp. zn. III. ÚS 346/01, všechny přístupné na <http://\nalus.usoud.cz>).

Otázka soudního přezkumu správního uvážení co do samotného naplnění neurčitého pojmu jednáním účastníka řízení je řešena rovněž ustálenou judikaturou. Při interpretaci neurčitého pojmu a podřazení jednání delikventa pod jeho rozsah se jedná o výlučnou pravomoc příslušného správního orgánu dotvářet právo, kterou zákonodárce svěřuje pouze jemu, nikoliv však soudu. Přezkoumává-li k námitce účastníka řízení soud interpretaci neurčitého pojmu správním orgánem, je jeho úkolem kontrola zákonnosti aplikace neurčitých pojmů a zejména přezkum odůvodnění v intencích zásad uvedených výše. Soudu však nepřísluší, aby správní orgán nahradil, provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřipustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 62). V daném případě pak Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného neshledal žádné pochybení, neboť žalovaný konkrétní jednání stěžovatele podřadil pod rozsah neurčitých pojmů, které v rozhodnutí řádně vymezil (str. 10 a 11 rozhodnutí), a to v souladu s jejich v současné době všeobecně akceptovaným významem i v souladu s principy spravedlnosti a zákazu svévolné aplikace práva.

Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor stěžovatele, že si nemůže být jist, za jaké jednání byl sankcionován. Z podkladů správního řízení vedeného před žalovaným i z rozhodnutí žalovaného je naprosto nezpochybnitelné, které záběry pořadu vzal žalovaný jako skutkový podklad pro rozhodnutí. Je zcela zřejmé, z jakých skutečností, jednání a verbální komunikace vyznačující se vulgarismy žalovaný vycházel. Skutkový děj byl zaznamenán přepisem a stěžovatel jej nezpochybňuje z hlediska svého obsahu. Žalovaný k jednotlivým ohrožujícím projevům (prezentaci nadměrného požívání alkoholu, následného agresivního a nedůstojného jednání, jakož i vulgární komunikaci) přiřadil konkrétní jednání aktérů vysílaného pořadu. Žalovaný tak správně vyhodnotil to, co bylo ve vysílaném pořadu rozhodující, a to nadměrná konzumace alkoholu a následné agresivní jednání v opilosti, a jednoznačně to v rozhodnutí uvedl. Právní jistota stěžovatele tak ohledně dalšího uložení sankce není nijak otřesena, neboť v projednávané věci byl posuzován jednoznačně identifikovaný pořad ve zcela identifikovatelně popsáných dějích a výrazech soutěžících. Hodnocení závadného obsahu pořadu je tak i dostatečným upozorněním z hlediska prevence, neboť je z něho zcela zřejmé, pořady jakého charakteru nelze mezi 06.00 a 22.00 vysílat. Námitka tak není důvodná.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem ani v tom, že alkohol a s ním spojené nevhodné chování je v České republice zcela normálním a společností akceptovaným jevem a jejich prezentace tak nemůže vývoj dětí a mladistvých ohrozit. Tento závěr odvozuje stěžovatel z informací obsažených na www.alkoholismus.wz.cz/statistiky, podle nichž jsou mj. obyvatelé České republiky třetí největší konzumenti alkoholu na světě, milion obyvatel má s alkoholem vážné problémy a děti se seznamují s alkoholem průměrně v 11 letech. Uvedené informace však podle Nejvyššího správního soudu vypovídají pouze o tom, že je alkohol na území republiky konzumován. Nic však nevypovídají o tom, jaký je vztah společnosti k požívání alkoholu v nadměrném množství, natož pak o tom, zda je nevhodné chování na základě takové nadměrné konzumace, za jehož zobrazování byl stěžovatel postižen, normálním a společností akceptovaným jevem. Závěry o tom, že alkohol stojí v pozadí většiny případů domácího násilí a že se s alkoholem děti seznamují již v 11 letech, jsou jistě vážné a alarmující, avšak nikdo z nich nemůže dovést, že jsou tyto jevy společností akceptovány či tolerovány. Naopak domácí násilí, ať už na základě alkoholu či nikoli, je zákonem zakázáno a postihováno, stejně jako podávání alkoholu mladistvým. Shora uvedené soudy stěžovatele jsou tak zcela mylné. Nejvyšší správní soud tedy plně souhlasí se žalovaným, potažmo městským soudem, v tom, že jak nadměrná konzumace alkoholu, tak nevhodné chování na základě ní, nejsou společností akceptovány ani tolerovány, a to tím spíše ve vztahu k mladistvým a dětem.

Stěžovatel také nesouhlasí s tím, že nebyl vyzván k vyjádření k podkladům rozhodnutí.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že v oznámení o zahájení správního řízení, které bylo stěžovateli doručeno dne 31. 10. 2006, byl stěžovatel upozorněn na svoje právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Zároveň mu také bylo sděleno, že pokud by podkladem rozhodnutí nebyla jen analýza úřadu žalovaného a vyjádření stěžovatele, bude opětovně vyzván k seznámení se s doplněnými podklady pro rozhodnutí. Stěžovatel ve svém vyjádření poukázal mj. na znalecký posudek prof. W., který je také součástí správního spisu a kterým žalovaný provedl v daném řízení důkaz (str. 7 rozhodnutí). Žalovaný zmíněný posudek tedy vzal za podklad svého rozhodnutí a rozsah těchto podkladů se oproti těm, které zmínil v oznámení o zahájení řízení, rozšířil, aniž by však stěžovatele znovu vyzval k seznámení se s těmito dalšími podklady. Uvedený postup žalovaného tak jistě nebyl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Procesní pochybení však může být důvodem ke zrušení rozhodnutí zásadně tehdy, pokud se jednalo o takové pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V daném případě tomu však nebylo. Jednak stěžovatel ani v žalobě ani v kasační stížnosti, kde uvedené pochybení namítal, vůbec neuvádí, jak toto

pochybení zákonnost rozhodnutí žalovaného ovlivnilo. Navíc má zdejší soud zato, že v daném případě k tomu dojít ani nemohlo, neboť se jednalo o posudek, předložený samotným stěžovatelem, který s ním byl jistě dobře obeznámen a nebylo tak třeba, aby se s jeho obsahem seznámil za pomoci institutu podle § 36 odst. 3 správního řádu.

To samé pak lze uvést i ve vztahu k tiskovým zprávám týkajícím se předmětného pořadu, uveřejněných stěžovatelem na jeho webových stránkách, které žalovaný měl jako podklad svého rozhodnutí rovněž použít (viz str. 10 rozhodnutí žalovaného). V daném případě navíc součástí správního spisu žádné tiskové zprávy nejsou a přestože žalovaný uvádí, že z nich při rozhodování vycházel, není vůbec zřejmé, o jaké zprávy se mělo jednat a jakým způsobem měly ovlivnit jeho rozhodování, neboť se jimi blíže vůbec nezabývá. Nejvyšší správní soud má tedy zato, že v daném případě tiskové zprávy stěžovatele podkladem rozhodnutí žalovaného vůbec nebyly. Přestože tedy žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, nemělo toto pochybení vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť smysl předmětného ustanovení byl zachován (stěžovatel byl totiž seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí žalovaného). Ani tato námitka tak nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatel namítá dále nesprávné právní posouzení § 59 zákona č. 231/2001 Sb. a poukazuje na rozsudek městského soudu sp. zn. 8 Ca 2/2006, podle něhož je třeba, aby mezi aktuálním uložením pokuty a dřívějším upozorněním existovala příčinná souvislost.

I k této problematice se již Nejvyšší správní soud vyjadřoval ve svých předchozích rozhodnutích (viz např. již výše citovaný rozsudek č. j. 6 As 21/2007 - 109 a nebo rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 - 161, www.nssoud.cz), kde soud zdůraznil, že smyslem § 59 citovaného zákona je zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom. Obecně vzato se tímto institutem realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele vysílání. Zákon nijak blíže nespecifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předání informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Takové informace se stěžovateli dostaly ze strany žalovaného opakovaně, a to jak v souvislosti s jiným typem pořadu, tak přímo i v souvislosti s vysíláním série VyVolení. Nelze proto dovozovat, že by takové upozornění musel žalovaný činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost u téhož provozovatele, navíc u pořadu typu série, v nichž se závadné vzorce chování opakují a provozovatel si musí být vědom charakteru a dopadu v nich prezentovaného jednání. Pokud by upozornění mělo být validní pouze pro určitý skutek, pak by provozovatel byl nepostižitelný, pokud by pořad nereprízoval. Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že stěžovatel si byl vědom toho, že jednání soutěžících prezentované v pořadu VyVolení bude žalovaným takto hodnoceno a reakce žalovaného byla tak dostatečně předvídatelná. Posouzení této otázky městským soudem tak bylo správné a námitka důvodná není.

Poukazuje-li stěžovatel na nezbytnost toho, aby mezi aktuálním uložením pokuty a dřívějším upozorněním existovala věcná a časová souvislost, je třeba uvést, že tak tomu v daném případě také bylo. Je pravdou, že upozornění, která žalovaný v napadeném rozhodnutí zmiňuje na str. 12 jsou staršího data (z let 1995, 1997 a 2000), a byť se mohou dotýkat téhož porušení zákona (tj. nezařazovat do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých), nemusí být, s ohledem na dobu jejich vydání, shledána časová souvislost s daným případem. Nejvyššímu správnímu soudu je však z úřední činnosti známo, že žalovaný sankcionoval stěžovatele přímo za vysílání

pořadů ze série VyVolení např. též rozhodnutími ze dne 31. 10. 2005, 25. 1. 2006, 2. 8. 2006, 30. 8. 2006 nebo 12. 9. 2006, a to právě za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. V případě těchto rozhodnutí, která je s ohledem na výše uvedené třeba považovat za upozornění na porušení zákona, je tak zcela nepochybná i časová souvislost s danou věcí. Ani důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak nebyly zjištěny.

Vzhledem ke všemu uvedenému shledal Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zákonným a žádné uplatněné důvody kasační stížnosti tak nezjistil; proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 (§ 120) s. ř. s., neboť stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu